

“De hoeveelheid liederen en informatie wisselde nogal per zegsvrouw of -man. Soms was je een hele dag bezig voor twee of drie liederen, dan weer ontmoette je iemand, die nog zo’n 150 liederen uit het hoofd voorzong!

Deze liederen waren in haar of zijn jeugd tientallen keren gezongen. Radio, t.v., platenspelers, video bestonden nog totaal niet of waren juist in ontwikkeling en alleen weggelegd voor enkelen die het konden betalen. Geluid was er bijna niet, dus wat er aan geluid was, werd ook echt gehoord.

Soms, in het geval van liederen, gebruikte men als geheugensteuntje een liedschrift waarin de teksten genoteerd werden. De melodie kende men. Een moeilijkheid bij het onderzoek vormen dan ook de vele liedschriften, waarvan de eigenaars/eigenaressen inmiddels overleden waren. Soms kende een familielid nog enkele van de meest populaire liederen uit zijn/haar repertoire. Vaker echter niet, omdat die liedjes specifiek voor de overledene waren.

Bij feesten e.d. was het immers de gewoonte, dat elk der aanwezigen zijn of haar lied zong. De overigen zongen meestal uitsluitend de refreinen mee. Was iemand niet aanwezig, dan werd “zijn” of “haar” lied niet gezongen: niet dat zij de auteurs van het lied waren, maar elk had zijn specialiteit of favoriete lied, en anderen bleven daar vanaf.

(naar Rolf Janssen in “We hebben gezongen en niks gehad”, Boekhandel Gianotten BV, Tilburg, 1984, pag. 5)